

דרקונית עם לב של שוקולד

סטפני ברג'יס

תרגום: נעה שביט

פרק 1

אני מודה, אף פעם לא שאלתי את עצמי איך זה להיות אנושית. אבל כמו שסבא שלי גֶרְנָאט תמיד אומר, "עדיף לא לדבר עם האוכל" – וכל דרקון יודע שאנשים הם האוכל הכי מסוכן שיש.

בתור דרקונית צעירה, כל מה שהכרתי מבני האדם היו התכשיטים והספרים שהם יצרו. התכשיטים היו מקסימים, אבל הספרים סתם מעצבנים. כזה בזבז של דיו! לא משנה כמה אימצתי את העיניים כדי לקרוא, אף פעם לא הצלחתי לצלוח יותר מכמה פסקאות של האותיות הצפופות כמו נמלים. בפעם האחרונה שניסיתי, מרוב תסכול שרפתי שלושה ספרים כאלה בנשיפה נרגזת.

"אין בך טיפת שאר רוח?" תהה אחי כשראה מה עשיתי. ג'ספר רצה להיות פילוסוף, ולכן השתדל תמיד להישאר רגוע, אך כשהביט בערמת האפר המעשנת שמולי החל זנבו להצליף בצורה מסוכנת ולהעיף מטבעות זהב ברחבי המערה שלנו. "תחשבי", אמר לי. "כל ספר כזה נכתב בידי יצור עם מוח בגודל של חצי מהכפה הקדמית שלך – ובכל זאת, נראה שיש להם יותר סבלנות מאשר לך!"

"אה, באמת?" תמיד נהניתי להתגרות בג'ספר השחצן ולעצבן אותו, ואחרי שטבחתי באויבי הנייר הזעירים שלי, התחשק לי קצת לחגוג. הקשקשים שלי רטטו בהנאה כבושה, ואני התכוונתי ואז אמרתי, "טוב, נראה לי שאם מישהו רוצה

לבלות את הזמן שלו בקריאה של קשקושי נמלים, כנראה בעצמו יש לו מוח של נמלה."

"ראאאר!"

הוא פלט שאגת זעם מספקת ביותר, הסתער ונחת בדיוק היכן שישבתי רק רגע קודם לכן. אם לא הייתי צופה את המהלך מראש, הייתי נהדפת ישר לתוך הר של יהלומים ואבני אזמרגד, וקשקשי הרכים־עדיין היו נחבלים קשות. במקום זאת דווקא ג'ספר נחת שם, ואילו אני ניתרתי בעליצות על גבו ודחפתי את חוטמו לערמת סלעים.

"צאצאים!" אמא שלנו זקפה ראש מכפותיה השלובות ופלטה נחרה למודת־סבל שנשבה במערה כולה והעיפה עוד מטבעות זהב. "יש פה כאלה שמנסים לישון אחרי ציד ארוך וקשה!"

"הייתי עוזרת לך לצוד," אמרתי וירדתי בקפיצה מגבו של ג'ספר. "אם היית מרשה לי לבוא –"

"הקשקשים שלך עדיין לא התקשחו מספיק בשביל לעמוד אפילו בנשיכה של זאב." ראשה הכביר של אמא שקע בחזרה אל רגליה, שבהקו בכחול ובזהב. "ובטח שלא מול קליע או לחש פ־שפים," המשיכה בעייפות. "אולי בעוד שלושים שנה, כשתהיי כמעט בוגרת ומוכנה לעוף..."

"אני לא יכולה לחכות עוד שלושים שנה!" צעקתי. קולי הדהד במערה. סבא ושתי דודותי הביעו מחאה ישנונית במעמקי מחילות המגורים, אבל אני התעלמת. "אני לא יכולה להישאר כלואה בהר הזה לנצח, בלי ללכת לשום מקום ובלי לעשות שום דבר –"

"ג'ספר מנצל את השנים השקטות שלו ללימוד פילוסופיה." קולה של אמא כבר לא נשמע עייף, כי אם קשה וקר כיהלום. היא זקפה את צווארה גבוה יותר ויותר

מעלי, ועיניה הזהובות הענקיות הצטמצמו לחרכים מאיימים הממוקדים רק בי, בתה הסוררת. "דרקונים אחרים מצאו להם תחומי תשוקה כמו ספרות, היסטוריה או מתמטיקה. אמרי לי, אָוונטורין, כבר הצלחת למצוא מה מלהיב אותך?" חרקתי שיניים. טפרי כפתי הימנית־קדמית חפרו בערמות הזהב שלמרגלותי. "לימודים זה משעמם. אני רוצה לצאת למסעות ולחקור – "

"ואיך בדיוק את מתכננת לתקשר עם היצורים שתפגשי במסעותיך?" שאלה אמא במתק שפתיים. "או שלימודי השפה שלך התקדמו יותר מכפי ששיערתי?"

ג'ספר פלט גיחוך חנוק מאחורי גבי. הסתובבתי ושיגרתי אליו כדור עשן. הוא הניח לו להשתבר על פניו בלי לגרום כל נזק. עיניו נצצו בשעשוע.

"אני דוברת כבר שש שפות," מלמלתי כשהסתובבתי בחזרה אל אמא.

ובכל זאת התקשיתי לוקוף ראש ולפגוש במבטה. "כשאחותך היתה בגילך," אמרה אמא, "היא כבר ידעה לדבר ולכתוב עשרים שפות." "המממם."

לא העזתי לנשוף עשן על אמא, אבל הייתי נושפת על סיט'רין אילו היתה תקועה פה איתנו במקום להתגורר לה הרחק־הרחק, בארמון דרקונים מדהים בתכלית וחד־פעמי בסגנונו, שהיה רק שלה. סיט'רין כתבה פואמות שדרקונים אחרים העריצו, וכל מי שבא איתה במגע סגד לה כמו למלכה.

אף אחד לא ישתווה לאחותי הגדולה. אין טעם לנסות אפילו.

הרגשתי שהמבט ששלחה אלי אמי מתחדד עוד יותר,

כאילו קראה את מחשבותי. "השפה," ציטטה את אחד הפילוסופים האהובים על ג'ספר, "היא כוחו הגדול ביותר של הדרקון, והשפעתה מרחיקה הרבה מעבר להישגם של השן והטופר."
"אני יודעת," מלמלת.

"באמת, אוונטורין?" צווארה הארוך התעקל כשסובבה את ראשה העצום והישירה מבט לעיני. "כי אומץ לב ופזיזות הם שני דברים שונים לחלוטין. את אולי חושבת את עצמך לטורפת נועזת, אבל מחוץ להר הזה לא תשרדי אפילו יום אחד. אולי כדאי שתתחילי להגיד תודה על כך שיש לך קרובי משפחה מבוגרים וחכמים יותר ששומרים עלייך."

שתי דקות אחר כך אמא כבר ישנה שינה עמוקה. נשימותיה הכבדות מילאו את חלל המערה, קצובות ומדודות כאילו הריב כלל לא אירע.

"יום אחד?" לחש ג'ספר אחרי שווידא שנרדמה. הוא ניער אבן־חן אחרונה שדבקה לגבו וחיך אלי, חושף את כל שיניו. "סביר שלא תשרדי אפילו שעה אחת. כמו שאני מכיר אותך, אפילו לא חצי שעה."

נעצתי בו מבט זועם והתעטפתי בכנפי. "אני יכולה לדאוג לעצמי בלי בעיה. אני יותר גדולה וחזקה מכל יצור אחר בהרים האלה."

"אבל האם את יותר חכמה?" הוא נחר. "אני מוכן להתערב על כל הזהב במערה שאפילו הזאבים יותר טובים ממך בדיונים פילוסופיים. והם בטח לא שורפים דברים בכל פעם שהם מפסידים בוויכוח!"

"אוף!" הסתחררתי סביבי בצליפת זנב, אבל לא היה לאן לברוח. דפנות המערה היו קרובות מדי, וכאילו הלכו

והתקרבו מרגע לרגע. הן סגרו עלי עד שבקושי הצלחתי לנשום.

ואני אמורה לבלות עוד שלושים שנה ככה, כלואה בתוך ההר ומקשיבה לבני המשפחה שלי נוזפים בי על זה שמשעמם לי פה?

בחיים לא.

ואז הבנתי מה אני צריכה לעשות.

אבל אני לא טיפשה, למרות מה שאולי חושבים, לכן חיכיתי עד שג'ספר הפסיק סוף-סוף להציק לי והתכרבל לו עם אחד מספרי בני האנוש החדשים שלו – אחד שלא שרפתי. זה היה כרך פילוסופיה עב-כרס, כך שידעתי שיש לי זמן.

"אני הולכת לטיול במנהרות," אמרתי לו אחרי שהפך בטופרו חמישה עמודים בספר.

"א-הא," מלמל ג'ספר בלי להרים מבט. "אוונטורין, תשמעי משהו: הכותב הזה סבור שלא מוסרי לאכול בשר. וגם דגים! הוא לא רוצה לפגוע ביצורים חיים ונושמים, אז הוא אוכל רק צמחים. מרתק, לא?"

"מרתק? הוא יגווע ברעב!" אוזני רטטו מרוב חלחלה.

"אמרתי לך שלבני האנוש יש חצץ במקום שכל!"

אבל הוא בכלל לא שמע אותי. עשן התאבך מנחיריו בקילוח עליו וממושך והוא קירב את הספר הזעיר לעיניו וגירגר בשביעות רצון.

פסעתי מעל זנבו, רגל אחרי רגל, ויצאתי אל החופש. נחירות רועמות הדהדו במחילות הארוכות שהובילו למערות שבהן ישנו כעת סבא ג'נאט, דודה טוֹרְמְלִין ודודה אַמְרֶלֶד. למזל, בשעה זו של היום, כשהשמש בשיאה, לא סביר שמישהו יתעורר מכמה רחשושים בשיפולי ההר.

נשכבתי על הבטן וזחלתי במעלה מחילה צדדית קטנה שגיליתי שנתיים קודם לכן, ושהיתה צרה מכדי שהמבוגרים יוכלו להשתמש בה. בקצה, שהיה חסום והוסתר מאחורי סלע בגודל של הראש שלי, היתה יציאה סודית מההר. זה היה המקום האהוב עלי בעולם.

הראיתי אותו לג'ספר, כמובן, לפני המון זמן, אבל הוא כמעט לא ביקר שם – רק כשגררתי אותו. הוא תמיד העדיף להתכרבל לו במערה שלנו עם איזה ספר או לשרבט חיבורים ארוכים ונמצים בטופר קדמי טבול בדיו.

אבל אני אהבתי להזיז את הסלע ממקומו ולשרבב את קצה החוטם מבעד לפתח, לשאוף מלוא ריאותי אוויר צח מבחוץ ולצפות בעננים מרחפים בשמים ממעל. מעולם לא העזתי להמשיך הלאה, אך לפעמים הייתי שוכבת שם שעות וחולמת על היום שבו יורשה לי סוף־סוף לפרוש כנפיים ולעופף ברקיע האינסופי.

היום, לראשונה בחיי, לא התכוונתי להסתפק בחלומות. התכוונתי להראות לג'ספר – וגם לאמא – שאני בהחלט מסוגלת לדאוג לעצמי. ואז למבוגרים לא יהיה יותר תירוץ להחזיק אותי כלואה כמו אסירה.

שטופת התלהבות קיפלתי את כנפי, הצמדתי אותן לגופי ופרצתי אל העולם שבחוץ ואל החופש.

להידחק החוצה היה קשה מכפי שציפיתי. כתפי נתקעו בפתח עד שכמעט שאגתי מרוב מאמץ ונאלצתי לסגור את הפה חזק ולבלוע עשן מחניק כדי לשמור על שקט. בסוף, סוף כל סוף, הצלחתי להיחלץ לחופשי בקול פיקוק רם! נפלתי החוצה והתגלגלתי על הקרקע... מייבבת בכאב. כנפי המקופלות נשרטו כל כך מזיזי הסלע המחוספס, שקרעם נפערו בקשקשי הכסופים־ארגמניים.

מה אמא אמרה? "הקשקשים שלך עדיין לא התקשחו מספיק בשביל לעמוד אפילו בנשיכה של זאב..."

חשקתי שיניים והתרוממתי על ארבעותי, מחזיקה בזהירות את כנפיי מקופלות למחצה לצדי גופי. כל משב רוח שנגע בהן גרם לי להתכווץ בכאב, אבל התגברתי על הכאב בנהמה.

כנראה לא אנסה לעוף היום מעוף בכורה. לא משנה. אני לא צריכה לעוף כדי לתפוס טרף.

לראשונה בחיי הקיפו אותי השמים מכל עבר, תכולים וחופשיים, וגם אני הייתי חופשייה. מאחורי התנשאה פסגת ההר המשווננת. תחתי התפרש העמק המיוער. ובין לבין, אי-שם במורדות הנפתלים ובשבילים צרים ומסולעים, פילסו את דרכם הזעירה והנסתרת בעלי חיים ובני אנוש...

התחלתי לרדת בצלע ההר, בעקבות ריח האוכל.